

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. R.,** zast. Mgr. Pavlem Kužílkem, advokátem se sídlem Blahoslavova 72/4, Přerov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č. j. MPSV-2016/138820-922, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 7. 6. 2017, č. j. 60 Ad 13/2016 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Pavlu Kužílkovi, advokátovi, **se určuje** odměna za zastupování v kasačním řízení ve výši 3146 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č. j. MPSV-2016/138820-922. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „Úřad

práce“) ze dne 3. 5. 2016, č. j. 41750/2016/PRR, jímž byl stěžovateli zvýšen doplatek na bydlení z částky 3066 Kč měsíčně na 3318 Kč měsíčně ode dne 1. 3. 2016.

[2] Úřad práce se na základě podnětu Magistrátu města Přerova, odboru sociálních věcí, z října roku 2015 zabýval možností bydlení pro žalobce žijícího na ubytovně společně s dalšími ubytovanými. Po zjištění nemožnosti zajištění bytu pro jmenovaného provedl šetření na ubytovně a opatřil smlouvu o ubytování, z níž je zřejmé, že za ubytování se všemi službami platí měsíčně částku 4000 Kč. Dále spis obsahuje závazné stanovisko Rady Statutárního města Přerov ze dne 25. 6. 2015, č. j. MMPr/063238/2015, o souhlasu podle § 33 odst. 6 zákona č. 111/2016 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), s určením M. R. za osobu užívající byt na ubytovně v D. u. č. 102 v P. Po zjištění nedostatku příjmů bylo Úřadem práce z moci úřední zahájeno dne 14. 3. 2016 správní řízení ve věci dávky doplatku na bydlení. V rámci řízení žalobce předložil informaci o ubytování s vyčíslením nákladů na bydlení ve výši 4000 Kč. Při jednání prohlásil, že obývá pokoj na ubytovně společně s další osobou, s níž není v příbuzenském ani jiném poměru. Toto tvrzení bylo Úřadem práce ověřeno. Současně bylo zjištěno, že jeho příjmy jsou nulové a žije ze sociálních dávek. Oznámením ze dne 30. 3. 2016 mu bylo podle § 44 odst. 2 a § 76 zákona o pomoci v hmotné nouzi sděleno zvýšení dávky doplatku na bydlení z částky 3066 Kč na částku 3318 Kč měsíčně od 1. 3. 2016. To bylo odůvodněno zjištěními o nákladech na bydlení na ubytovně a o obsazenosti obývaného pokoje, přičemž byly vzaty v úvahu i skutečnosti o nemožnosti zajištění jiného bydlení. Částka byla určena v souladu s § 34 písm. d) a s § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi a v souladu s pravidly plynoucími ze zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. V podaných námitkách žalobce označil tento postup Úřadu práce za nezákonný a za poškozující jeho práva. Úřad práce po dalším ověření podmínek bydlení na dané ubytovně vydal dne 3. 5. 2016 rozhodnutí o stejném obsahu. V důvodech podrobně popsal veškerá zjištění a dospěl výpočtem ke stejnému závěru o maximální možné částce doplatku na bydlení. Toto rozhodnutí žalobce napadl odvoláním, v němž je označil za nezákonné, nesprávné a porušující správní řád.

[3] Žalovaný v odvolacím rozhodnutí zdůraznil, že žalobce je osobou bez zaměstnání a bez nároku na podporu v nezaměstnanosti a pro účely bydlení užívá pokoj na ubytovně určený ke společnému užívání více osobami. Na základě § 33 odst. 6 zákona o hmotné nouzi byl určen osobou užívající byt, a tedy s nárokem na doplatek na bydlení. Žalovaný poukázal na skutečnost, že takový postup je mimořádný a užívá se pouze v případech hodných zvláštního zřetele, nemůže-li osoba prokazatelně užívat standardní ani jinou formu bydlení. Při splnění těchto podmínek lze do nákladů na bydlení započítat maximálně 90 % normativních nákladů. Aktuálním hodnoceným obdobím byl měsíc březen roku 2016, rozhodným obdobím pak předcházející měsíc únor téhož roku. V něm účastník řízení neměl žádný příjem, pobíral pouze příspěvek na živobytí ve výši 3410 Kč, a bylo jej možno považovat za osobu v hmotné nouzi. Náklady na bydlení činily 4000 Kč, což je částka za ubytování v místě obvyklá a přiměřená. Normativní náklady na bydlení jedné osoby užívající společně pokoj v ubytovacím zařízení při hranici započtení ve výši 90 % tak činily 3318 Kč. Žalovaný připomněl, že doplatek na bydlení je účelovou dávkou, a je tedy pouze doplatkem, nikoliv plnou kompenzací nákladů na bydlení.

[4] V žalobě žalobce poukázal na skutečnost, že o jeho doplatku na bydlení Úřad práce rozhodoval opakovaně a některá z jeho rozhodnutí byla jako nezákonná zrušena; z toho dovodil opakované krácení na svých právech. Veškerá rozhodnutí o změně doplatku vycházejí vždy z předchozího nesprávného rozhodnutí, přičemž nová rozhodnutí jsou vydávána dříve, než o předchozích bylo pravomocně rozhodnuto. Nyní napadené rozhodnutí pak označil za nezákonné z důvodů překážek litispendence a překážky *rei iudicatae*. Řízení proběhlo v rozporu se správním řádem, rozhodnutí nebylo řádně odůvodněné a navíc je nicotné, protože zcela ignoruje skutečný stav věci.

[5] Krajský soud v napadeném rozsudku vypočetl řízení, která ve věci doplatku na bydlení žalobce vedl a která již byla ukončena. Konstatoval stávající další tři žaloby, které se týkají doplatku na bydlení za odlišná období. Po rekapitulaci správních řízení vytkl žalobě nekonkrétnost tvrzení o porušení procesních předpisů a obecně posoudil, že rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a že se žalovaný dostatečně vypořádal se všemi odvolacími důvody. Neshledal ani překážku litispendence, ani překážku *rei iudicatae*. Zákon o hmotné nouzi v § 44 a 45 předpokládá rozhodování při změně poměrů, přičemž o dané změně jiné řízení vedeno nebylo. Rozhodnutí žalovaného neshledal nicotným a délce řízení nepřiznal žádný význam.

[6] Proti tomuto rozsudku stěžovatel namítá existenci kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení a nepřezkoumatelnost rozsudku.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti odmítá názor soudu o nekonkrétnosti svých žalobních námitek. V žalobě detailně popsal nezákonnosti, jimž v předchozích případech přisvědčil sám žalovaný. Jednalo se např. o neprovedení místního šetření, jež následně uplynutím času pozbylo smyslu. Stěžovatel také jasně uvedl, že nebyly zjištěny a doloženy náklady na bydlení za jednotlivé měsíce v rozhodném období, přičemž „podle s. ř. s.“ je rozhodným obdobím předchozí měsíc. Po zrušení rozhodnutí nebyly také do správního spisu zařazeny veškeré písemnosti vztahující se k dané věci, což konstatoval ve svém rozhodnutí i odvolací orgán. Žalobce také v odvolání i v žalobě napadl skutečnost, že správní orgán nenapravil ani nevysvětlil, proč dávku doplatku na bydlení posílá jiné osobě než stěžovateli, konkrétně ubytovateli. Žalovaný ani soud se také nezabývali námitkou podjatosti. Tyto hrubé vady a pochybení, které stěžovatel považuje za porušení správního řádu a obecných právních principů, v čemž mu dal zapravdu i odvolací správní orgán, nebyly nikdy napraveny a soud se s nimi vypořádal označením za nekonkrétní. Proto s argumentací krajského soudu stěžovatel nemůže souhlasit. Veškeré jeho námitky jsou součástí správního spisu a správní orgán ani soud se jimi nezabývaly. První okruh řízení trval déle než 18 měsíců, prvostupňových rozhodnutí bylo několik, vždy byla napadena odvoláními, z nichž některým bylo vyhověno, což poukazuje na nepravdu krajského soudu. Došlo k porušení Ústavy i Listiny základních práv a svobod. Překážka litispendence i *res iudicata* je zřejmá z následujících skutečností: Doplatek na bydlení byl postupně krácen z výchozí částky 3900 Kč na 3705 Kč, 3431 Kč a 3432 Kč až na 3016 Kč. Jedenkrát byl doplatek zvýšen, ovšem rozhodnutím stejně nezákonným, jako byla ta ostatní. Rozhodnutí Úřadu práce ze dne 14. 8. 2014 bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ke dni 24. 10. 2014, rozhodnutí Úřadu práce ze dne 30. 9. 2014 bylo zrušeno žalovaným ke dni 12. 12. 2014.

V důsledku toho neexistoval jiný pravomocný základ pro rozhodování než ten prapůvodní z února 2014, stanovící doplatek na bydlení ve výši 3900 Kč. Napadené rozhodnutí tak vychází ze zrušeného rozhodnutí, z čehož čiší nezákonnost. To je učebnicovým příkladem litispendence a *rei iudicatae*. Rozhodnutí Úřadu práce ze dne 1. 4. 2015 (snížení doplatku na 3705 Kč) bylo zrušeno žalovaným k 11. 6. 2014 a rozhodnutí Úřadu práce ze dne 7. 4. 2015 (snížení doplatku na 3431 Kč) bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ke dni 11. 6. 2015. Z toho je patrné, že v období těchto řízení nebylo pravomocné jiné rozhodnutí než to z února 2014, které stanovilo výši doplatku na 3900 Kč. Přesto správní orgán zahájil další řízení o jeho dalším snížení. Rozhodnutí Úřadu práce ze dne 7. 7. 2015 (snížení doplatku na částku 3016 Kč) bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ke dni 25. 9. 2015, rozhodnutí Úřadu práce ze dne 25. 8. 2015 (snížení doplatku na částku 3705 Kč) bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ke dni 20. 11. 2015, rozhodnutí Úřadu práce ze dne 27. 8. 2015 (snížení doplatku na částku 3431 Kč) bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ke dni 8. 12. 2015. S ohledem na okamžik doručení posledních rozhodnutí je zřejmá překážka litispendence i *res iudicata* a především nezákonnost těchto rozhodnutí, kterou měl krajský soud zjistit. Nakonec stěžovatel poukazuje na rozhodnutí Úřadu práce ze dne 4. 3. 2016 (snížení doplatku na částku 3066 Kč), proti němuž bylo odvolání zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 5. 2016. Na to pak navazuje rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016 zamítající odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ze dne 3. 5. 2016 (zvýšení doplatku na 3318 Kč). Toto poslední rozhodnutí tedy plynule navazuje na všechna předchozí a ze všech je evidentní jejich nezákonnost včetně nerespektování překážky litispendence a *rei iudicatae*.

[8] Stěžovatel dále namítá porušení zásady legitimního očekávání v předchozích i v současném řízení; k tomu cituje z nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2009, sp. zn. III. ÚS 2822/07.

[9] Stejně tak byla krajským soudem nesprávně posouzena otázka nicotnosti rozhodnutí, neboť ta je zřejmá z toho, že rozhodnutí správního orgánu týkající se doplatku na bydlení jsou „v přímé souvislosti a v návazném vztahu jak časovém, hmotněprávním i akcesorickém“, a vykazují tak závažné vady, že jsou v podstatě nicotná, „jelikož správní orgány jsou povinny vydávat zákonná rozhodnutí, a nikoliv osm totožných a nezákonných rozhodnutí v téže věci“.

[10] Stěžovatel je přesvědčen, že výše uvedená rozhodnutí jsou nezákonná, jelikož v důsledku jejich zrušení došlo i k pozbytí jejich předběžné vykonatelnosti a správní orgán měl řízení zastavit, popřípadě přerušit. Na základě toho, že věc byla opětovně zrušena a vrácena, mu byl vyplácen doplatek na bydlení v nesprávné výši, čímž mu vznikla jak finanční, tak i osobní újma. Na pravomocně přiznaném doplatku na bydlení měl postavenu smlouvu o ubytování a kvůli nezákonnému rozhodnutí mu vznikly další finanční a psychické problémy. V důsledku nezákonného rozhodnutí žalovaného je jeho ubytování považováno za byt, aniž to reflektuje výše doplatku na bydlení. Neustálý „ping-pong“ mezi správními orgány I. a II. stupně porušuje jeho právo na dobrou správu, právo na spravedlivý proces, právo na sociální zabezpečení a zásadu legitimního očekávání plynoucí z Listiny základních práv Evropské unie.

[11] Stěžovatel upozorňuje, že u Nejvyššího správního soudu jsou vedeny jeho další tři kasační stížnosti proti rozsudkům téhož krajského soudu týkající se doplatku na bydlení a považuje za účelné rozhodnout o nich společně. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně aby současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu či vyslovil jeho nicotnost.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a zastoupenou advokátem. Kasační stížnost je přípustná, nikoliv však všechny v ní uplatněné námitky. Stěžovatel totiž mj. vznáší i námitky, které neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl, což není podle § 104 odst. 3 s. ř. s. přípustné. Konkrétně se jedná o námitky, že po zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení nebyly do správního spisu zařazeny veškeré podklady. A že nebylo provedeno místní šetření. Tyto námitky nejen že nebyly uplatněny v žalobě, ale zjevně se ani netýkají posuzovaného případu. Dále stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil námitku, že mu nebylo vysvětleno, proč je dávka vyplácena ubytovateli, a nikoliv jemu, ani námitku podjatosti, jejíž vypořádání v rozsudku krajského soudu postrádá. Důvodností těchto nepřípustných námitek se Nejvyšší správní soud v tomto kasačním řízení nemůže zabývat.

[14] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Předtím se zabýval stěžovatelovým poukazem na další kasační stížnosti vedené u tohoto soudu, které by podle jeho názoru měly být projednány společně. Podle evidence tohoto soudu jsou v současné době evidovány jako nerozhodnuté kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 5 Ads 211/2017, 6 Ads 238/2017 a 1 Ads 270/2017. Přesto, že se ve všech těchto případech jedná o dávku doplatku na bydlení, nejde o přezkum rozhodnutí vztahujících se ke stejnému časovému období. Tato rozhodnutí jsou na sobě nezávislá a nejsou splněny podmínky ke spojení věcí, jež umožňuje § 39 odst. 1 s. ř. s. O stěžovatelem tvrzené souvislosti rozhodnutí bude pojednáno níže.

[15] Z kasačních důvodů se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71). K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je Nejvyšší správní soud dokonce povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Při posuzování nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu) i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 7, a další).

[16] Stěžovatel protestuje proti tomu, že krajský soud označil jeho námitky za nekonkrétní, a proto je v rozsudku řádně nevypořádal. Ze soudního spisu je zřejmé, že stěžovatel nejprve podal žalobu psanou ručně, z níž ovšem nebyly žalobní body příliš srozumitelné. V žalobě doplněné ustanoveným advokátem pak konkrétně namítal zejména vliv předchozích rozhodnutí z hlediska překážky litispendence a *rei iudicatae*, porušení práva na spravedlivý proces, nicotnost napadeného správního rozhodnutí v důsledku neustále vydávaných nových rozhodnutí, vztah oznámení a rozhodnutí a délku řízení. Některé z těchto žalobních námitek byly podrobnější, jiné obecnější. Krajský soud, ač žalobu označil za nepříliš konkrétní, fakticky se v napadeném rozsudku vypořádal se všemi námitkami a posoudil jak průběh řízení, tak i zákonnost rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu je logickým a dostatečným podkladem pro jeho výrok. Napadený rozsudek je přezkoumatelný, stěžovatelovy výhrady jsou spíše nesouhlasem s věcným posouzením. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[17] Další otázkou je, zda toto vypořádání krajského soudu se žalobními důvody bylo zákonné, a zda je či není naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[18] Stěžovatel uvádí výčet rozhodnutí vydaných ve věci dávky doplatku na bydlení a samotnou skutečnost jejich počtu a zrušení některých z nich v odvolacím řízení považuje za základ nezákonnosti nyní přezkoumávaného rozhodnutí. S tím vším spojuje námitky litispendence a *rei iudicatae*, jakož i nicotnost nyní vydaného rozhodnutí.

[19] O dávce doplatku na bydlení rozhoduje správní orgán podle § 76 zákona o pomoci v hmotné nouzi, přičemž výše dávky se nejprve oznamuje a teprve na základě námitek se vydává rozhodnutí; postup Úřadu práce odpovídal zákonu. Podle § 44 téhož zákona správní orgán postupuje v případě, že dojde ke změně skutečností rozhodných pro nárok na dávku nebo její výplatu. V daném případě byl důvod aplikovat postup podle odst. 2 cit. ustanovení, neboť byly zjištěny důvody pro zvýšení dávky. Předpokládá-li zákon, že při změně skutečností pro nárok na dávku nebo na její výplatu se o nich znovu rozhoduje, nemůže nastat ani překážka litispendence, ani překážka věci rozhodnuté, je-li řízení vedeno a v něm rozhodováno o obdobích, jehož se předchozí či souběžně vedená řízení netýkají. Podle § 48 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je překážkou dalšího řízení (litispendence) již zahájené řízení o téže věci a z téhož důvodu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2012, č. j. 4 Ads 165/2011 - 151). Překážka věci rozhodnuté (*res iudicata*) podle § 48 odst. 2 správního řádu vychází z pravidla, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost je možné z téhož důvodu a téže osobě pouze jednou. Jestliže se o dávce rozhoduje od toho kterého konkrétního měsíce, je třeba totožnost řízení a rozhodnutí vnímat v těchto měsících a obdobích na ně navazujících až do doby dalšího rozhodnutí. Krajský soud tedy otázku existence překážek litispendence či *rei iudicatae* posoudil správně.

[20] Dochází-li častěji ke změně rozhodných skutečností, nelze vyloučit souběžně běžící řízení o dávkách za různá období. V daném případě bylo rozhodováno o dávce na období od března roku 2016. Stěžovatel konstatuje celkem deset rozhodnutí o své dávce doplatku na bydlení za období dvou let. Je zřejmé, že komplikace způsobené rušením některých

rozhodnutí v odvolacím řízení vedly k nepřehlednosti těchto řízení a že jde o jev nežádoucí. Nijak se to ovšem neprojevilo na zákonnosti nyní přezkoumávaného rozhodnutí. Toto (v pořadí desáté) a jemu předcházející (v pořadí deváté) rozhodnutí bylo vyvoláno zákonnou změnou způsobu výpočtu dávky doplatku na bydlení účinnou od ledna roku 2016. Rozdíl ve výši nároku mezi devátým a desátým rozhodnutím pak byl vyvolán změnou počtu ubytovaných a společně neposuzovaných osob na stěžovatelově pokoji v ubytovně. Proti tomu stěžovatel nebrojí, domnívá se totiž, že mu měl být zachován nárok ve výši přiznané v únoru roku 2014 pro nedostatek právní moci rozhodnutí o nárocích za předchozí období. Ta však na výpočet nároku nemají žádný vliv. Proto také nelze stěžovateli přisvědčit v jeho názoru na legitimní očekávání spočívající v zachování dávky v určité výši bez ohledu na změnu zákonného způsobu výpočtu dávky či na změny skutečností rozhodných pro výši dávky. Poukaz na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2822/07 je zcela nepřípadný. Je tedy třeba shrnout, že jednotlivá rozhodnutí (vyjma těch, která byla vydávána v rámci jednoho a téhož řízení o konkrétní změně od určitého měsíce) na sebe nenavazují a jedno není podkladem pro další, vyjma uvedení měněné částky. Rozhodnutí vydané při změně skutečností rozhodných pro výpočet dávky proto také nemůže být nicotné; i zde lze přisvědčit argumentaci krajského soudu opírající vysvětlení podmínek nicotnosti rozhodnutí obsažených v § 77 správního řádu o judikaturu správních soudů (viz s. 6 napadeného rozsudku).

[21] Úřad práce i žalovaný ve svých rozhodnutích uvedli konkrétní výpočet dávky včetně podkladů pro tento výpočet a krajský soud jej akceptoval jako zákonný. Stěžovatel netvrdí, že by zákonné podmínky nebyly zjištěny správně, že by výpočet byl v rozporu s některým ustanovením zákona či že by důvod změny spočívající ve změně počtu společně ubytovaných (nikoliv však společně posuzovaných) osob neodpovídal skutečnosti; ostatně k těmto podmínkám se vyjádřil při jednání konaném na Úřadu práce. Stěžovatel sice tvrdí, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, ovšem nekonkretizuje porušení procesních pravidel. Namítá-li, že byl poškozen tím, že jeho bydlení na ubytovně bylo posouzeno jako bydlení v bytě, je zjevné, že nepochopil, že právě to mu bylo ku prospěchu. Na dávku doplatku na bydlení má totiž podle § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi nárok vlastník či uživatel bytu za tam stanovených podmínek. Vlastník či uživatel jiného prostoru může tuto dávku získat jen z důvodů hodných zvláštního zřetele, přičemž, mimo splnění dalších podmínek, je třeba určení, že taková osoba se považuje za osobu užívající byt. Stěžovatelovy výhrady tedy stojí na nepochopení podmínek nároku a samostatnosti vydávaných rozhodnutí. Neobstojí proto ani stěžovatelovy obecné výhrady nedodržení pravidel dobré správy, porušení obecných právních principů, Ústavy, Listiny základních práv a svobod a Listiny základních práv Evropské unie.

[22] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů neshledal naplněným ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[23] Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a že nejsou dány důvody pro zrušení napadeného rozsudku pro vady zjišťované soudem z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti s ohledem na meritum věci ve vztahu k ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. Stěžovateli byl v řízení k jeho zastupování krajským soudem ustanoven advokát, jeho odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí stát. Tato odměna byla určena za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (doložená porada s klientem a sepsání kasační stížnosti), ve výši stanovené podle ustanovení § 9 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 7 bod 3. advokátního tarifu, tj. ve výši 2000 Kč. Dále byla ustanovenému zástupci přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby stanovená podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 600 Kč. Jelikož ustanovený advokát doložil, že je plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů o částku této daně, tj. o 546 Kč. Celkem má tedy ustanovený zástupce stěžovatele právo na odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 3146 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu